

?Sílvia Tomàs: «Som ocells dins una garjola i ens han habilitat tan bé que ens fa por la llibertat»

Estrenem en exclusiva el clip que dona nom al nou àlbum de l'artista, 'Jaulas abiertas'

Sílvia Tomàs Trio | Arxiu

Sílvia Tomàs Trio presenta *Jaulas abiertas* (Coopula, 2022), 9 cançons que miren al món des de la gàbia, però amb anhels de llibertat. Mateo Martínez a la guitarra flamenca i Guillem Boada als teclats acompanyen la dolça veu de la cantautora de Barcelona en el seu quart disc d'estudi: un cant a les injustícies, però també a la celebració de la naturalesa, la humanitat i l'amor. Avui estrenem en primícia la cançó que dona nom al disc, "Jaulas abiertas", i parlem amb **Sílvia Tomàs** sobre aquest nou treball.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=hQ1R0er__7k

De què parla "Jaulas abiertas"?

"Somos pájaros encerrados en jaulas abiertas" ve a dir que nosaltres tenim el poder per deixar de ser esclaus del sistema -que fa mal a la humanitat, a la terra i a la vida-. Però som nosaltres qui estem perpetuant-lo, som els qui ens estem autoesclavitzant i els que ens estem fent mal. A vegades el més senzill és assenyalar cap a fora, cap a les elits, però realment som nosaltres, amb les nostres accions, que fem possible aquesta perversió. Som ocells, és a dir, tenim una essència lliure, però estem dins una garjola i ens han habilitat tan bé que ens fa por la llibertat, ens fa por sortir i ser lliures. Això comporta posar voluntat i perdre una sèrie de comoditats que

ens han posat dins aquesta garjola.

Com la vas compondre?

Un dia, fa 3 o 4 anys, estava asseguda en una habitació i mirant per la finestra i va sortir tota aquesta lletra amb la guitarra. Va ser una d'aquestes composicions que surt com si estiguessis posseïda per la musa, per alguna cosa espiritual de sentir molt profundament aquest missatge. Després el Guillem la va passar de guitarra a piano perquè em feia una sensació de més solemnitat, de puresa.

Sílvia Tomàs Trio Foto: Arxiu

Quins canvis trobarem en la sonoritat d'aquest disc?

Nosaltres tenim una trajectòria molt acústica, sempre hem volgut tenir un so natural i poc manipulat: captar no només el so, sinó l'essència. Amb aquest disc m'he tret aquest prejudici. Ha estat el reflex d'un canvi de la meua vida: no estar tota l'estona sent pura i perfecta sinó intentar-nos contaminar una mica pel present. En aquest àlbum incorporem altres instruments i sonoritats: reverberacions més exagerades, *delays* que no havia posat mai, modifiquem el so de la guitarra, un tema a *cappella* amb sons de la terra, un altre amb un hang...

Quines temàtiques has volgut tractar en aquest àlbum?

El disc intenta donar una clau: com la portada del disc en què una mà innocent -la de la meua filla- empenya la clau. Nosaltres tenim la clau per fer canviar tot el que estem criticant. Quan tindrem la valentia? Quan tindrem l'honestetat d'anar a favor de la veritat i en contra de la por? En contra de la seguretat, d'uns falsos ídols, d'un fals govern... I això enllaça amb la cançó "Fins quan": fins quan estem disposats a suportar? Què més ens ha de passar? Quanta misèria més hem de viure? La cançó "Extraña" ens recorda que la salut mental de la societat és un reflex d'aquesta; "Desmemoria" és un tema que ens parla del fil amb els nostres ancestres que ens han tallat; "Gos de caça" apel·la a la responsabilitat de certs oficis...

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=8-0YvdQDbwQ>

Al disc, que demà veurà la llum, també hi trobem "Abril", que és el nom de la teva filla. Quin paper ha tingut ella en la creació d'aquest disc?

La maternitat em va canviar i ordenar les prioritats de la meua vida. Quan tens una criatura es fa més clar i més profunda la visió del món, tens una responsabilitat més gran per canviar tu com a persona perquè tingui un bon exemple. La nana "Abril" explica que la nostra filla brota d'un lloc molt pur -l'amor entre el pare i la mare- però que ha de saber que va a parar en un món on hi ha de tot. I tant de bo pugui conservar aquesta puresa tota la vida perquè això serà revolucionari.

Com has viscut creativament aquests darrers dos anys?

El confinament em va agafar en el meu postpart: l'Abril va néixer el tercer dia de confinament, així que per a mi va ser una quarantena tranquil·la. Vaig viure el confinament a la muntanya, perquè fa molts anys vaig decidir tornar a l'origen, allà on la vida comença. I visc sense televisió, sense contaminació informativa: visc la realitat present i el voltant que tinc. La meua creativitat estava per cantar nanes a la meua filla, i ja m'estava bé. Després va baixar molt el nombre de bolos i això va suposar que ens vam haver d'estrenyer el cinturó a tots els nivells.

Sílvia Tomàs Trio Foto: Arxiu

En una altra cançó de 'Jaulas abiertas' -"Per què cantes?"-, qüestions per a qui i per a què fas les coses. Hi has trobat resposta?

He trobat la meua resposta, però aquesta cançó la faig en general. Veig que a vegades fem les coses per agradar i per encaixar en un lloc. M'inspira molt la cançó "El poeta" d'**Atahualpa Yupanqui**: "*Poeta de tiernas rimas: vete a vivir a la selva, y aprenderás muchas cosas, del hachero y sus miserias. [...] Vive junto con el pueblo; no lo mires desde afuera, que lo primero es el hombre, y lo segundo, poeta*". Estem perdent una mica el nord i em costa escoltar música perquè no trobo coses pures, només en trobo de superficials.

Quin vincle tens amb la música i la poesia?

Per mi sempre han anat agafades de la mà. Escric poesies des que era molt petita, la guitarra va arribar a les meves mans quan tenia 12 anys i ràpidament vaig començar a posar música a les poesies. Crec que tota música que surt des de l'ànima, des de la necessitat d'un ésser d'expressar-se, és poesia. I la poesia recitada, per mi, també és música.

Enguany celebres 10 anys de la publicació de 'Decido/Decideixo' (autoeditat, 2012). Mirant enrere, com valors aquesta darrera dècada de música?

La música és un mirall boníssim per veure l'evolució de la meva persona. Hi ha gent que escriu un diari, però a mi és la música la que em serveix per veure com em transformo. Ha estat una època d'aprenentatge i es veu reflectit en com interpreto la música. Amb el Guillem i el Mateu - que m'han acompanyat sempre- ens adonem que abans érem més barrocs, fent molts arranjaments i tots parlant alhora, i ara hem anat aprenent a donar-nos els espais perquè el missatge pugui arribar.